

**CL. V. Ioannis Wamesii, I. C. Celeberrimi, In Academia
Lovaniensi Antecessoris Primarii, Responsorum Sive
Consiliorum De Iure Pontificio Tomus ...**

Wamesius, Johannes

[S.l.], 1643

De Clericis non residentibus. Consilium CCVII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98691](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98691)

6. Et si enim in formali bello ex iure gentium huiusmodi salvis conductibus stari & debeat & soleat, & sic mediante ea cautione locus non tutus possit fieri tutus, ad removendam allegationem & exceptionem loci non tuti, *Ant. de Butrio in c. Ex parte de appellat.* id tamen in hoc infestissimo intestino bello, sive potius rebellionem, dici non potest, apud hoc genus hominum, quorum in Ecclesiasticorum ordinem conspiratum & exitiale est odium, à quo nulla cautio potest Religiosum in aperto pago & hostibus exposito residendum, cautum & securum facere, ut recte tradidit Philippus Decius, *in d. c. Ex parte nu. 6. lo. Ferrerius consil. 31. In casu proposito nu. 22.* Sic quod extrema necessitas hanc rem ed red gat, ut si subditi seu parochiani suum Pastorem apud se residere & continuo praesentem habere velint, debeant defensionem, & indemnitate ut minimum & Domino Abbati & ejus Religioso adversus ista praesentissima vitae pericula promittere & praestare; & Religiosum sub confidentia huiusmodi cautionis non per coactionem, sed per preces ad residentiam inducere; quia ex juris potestate nulli cautum, cum nulla sufficiens inveniri possit, le invitum committere non cogitur, *in d. c. Accedens.*

7. Vnde illud etiam satis percipitur, quod alteram quaestionem contingit, subditos ob temporalem hanc absentiam, quae ex causa tam legitima & urgente contingit, non posse Domino Abbati decimas recusare, quae iure praedij velut debitum ex iure divino omnino debentur; quas etiam si subtrahere & denegare possent nolenti residere, aut non curanti, ut Vicarius perpetuus resideat (nam hoc facere possunt, *Paulus de Castro consil. 38. Dico dictum vol. 1.*) non tamen perinde id possunt, dum sic inevitabili aut inemendabili impedimento impeditus est, ex rationibus superius deductis.

Quas quidem rationes quoad Dominum Abbatem intendunt etiam aliae circumstantiae superius propositae de onere sartorum tectorum; de contributione ad reparationem Ecclesiae, quae jam omnino ex incendio hostium conflagravit; item de onere campanae per hostes ablatae; item de interfectione Religiosi ex ipsidem decimis: quae omnia non tantum praesentem & momentaneam, sed etiam futuram & successivam habent causam; ut merito pro illis supportandis decimae praestari debeant: quae pro praeteritis annis, deserta omni cultura, vel nullae vel exiguae fuerunt, & in praesenti repetita quorundam tantum agrorum cultura, non admodum magnae sunt, nec multo majores aliquot annis futurae erunt: stante semper ratione superius deducta, quod haec sive impossibilitas, sive inextricabilis difficultas residendi, pro voluntaria aut culposa absentia reputari non possit, sed pro residentia haberi debeat, *Bald. d. consil. 357. Paul. Parisius d. consil. 82. vol. 4.*

De Clericis non residentibus.

S V M M A R I V M.

Distributiones quotidianae.

1. Seu particula potestas.
2. Necessitas corporalis quae dicitur?
3. c. 1. De cler. non resident. lib. 6. intellectum.

4. Affectatio improbat.
5. Iusta causa quae distributionum in absentia percipiendarum?
6. Capituli cognitio est de causis distributionum in absentia percipiendarum.
7. Statuto fieri non debet, quod consuetudine non potest.
8. Consuetudo ut Canonici ex absentia reversus triduo postea adhuc à divinis officiis abesse, irrationabilis.
9. Distributiones quotidiana manuales sunt.

CONSILIUM CCVII.

EX ordine respondendo ad quaestiones ex parte Capituli Cathedralis Audomarensis propositas, respondemus primum ad id, quod primo loco quaeritur, quo sensu accipienda sint verba Bonifacianae constitutionis, *in c. 1. De cler. non resid. lib. 6.* per quam abolita, quae vultis locis tunc irrisperat, consuetudine, de quotidianis distributionibus dandis praesentibus seu residentibus in loco sui beneficii, etiam divinis officiis non intersint, permixta est earundem quotidianarum distributionum perceptio his residentibus, quos infirmitas seu iusta & rationabilis corporalis necessitas, aut evidens Ecclesiae utilitas ab hac interfectione necessitate excusat; quid scilicet contineatur appellatione iusta & rationabilis corporalis necessitatis? Quaestiois causam nasci ex antecedente conjunctione adjecta mentione infirmitatis, & illi subiuncta particula seu: quia haec dubitationem facit, an in proposito particula ista potestatem habeat explicandi ac declarandi, seu exponendi, ut saepe, *Clem. 1. De vita & honest. cleric. an verò ampliandi & augmentandi, ut interdum, praesertim in favorabilibus, l. Si quis ita & ibi Bartol. De auro & argento leg.* Et inde dubitari contingit, an alia iusta & rationabilis corporalis necessitas huic sive exceptioni, sive excusationi locum faciat, quam quae causatur ex infirmitate; & an quavis infirmitas id mereatur, etiam illa, quae corporalem necessitatem non habet?

Equidem infirmitas & languor beneficiati saepe esse potest sine rationabili necessitate corporali, hoc est quae non impediatur interfectionem in divinis officiis; cum scilicet morbus aliquis est, qui fonticus non est, quique impedimento non est, quod minus, qui eo laborat, superesse possit omnibus negotiis; ut est levis febricula, aut etiam inveterata quartana, *l. Quaesitum De re ind. l. Morbus fonticus De verb. significat.* Possit etiam contra esse iusta rationabilis corporalis necessitas, quae ex nulla infirmitate vel adversa valetudine, sed in bona valetudine sit; ut est cum tempestate, vi fluminis, captivitate apud hostes aut latrones, vel etiam metu & periculo hostilitatis quis venire aut adesse impeditur, *l. 2. §. si quis iudicio, l. Sed etsi quis §. illud sciendum D. Si quis cautionib.* Verius est non expolitivam aut declarativam & sic restrictivam significationem in hoc articulo facere hanc particulam seu, sed amplificativam & augmentativam, *Did. Covarr. Variar. resolut. lib. 2. c. 5. nu. 10. Alex. consil. 193. ex themate vol. 2.* ut non tantum infirmitas, sed quaecumque alia iusta & rationabilis corporalis necessitas faciat exceptionem & excusationem; praesertim quia ponitur inter speciem & genus; seu inter

inter ea, quæ augustinus & latius ardent, latius scilicet parte posteriore loco positi: acque licet infirmitas præsertim quæ gravis est faciat rationabilem corporalem necessitatem, sola tamen non facit, cum ex alijs quoque causis eadem necessitas causari possit. † Vulgò omnes qui hanc Bonifacij constitutione interpretantur, *Archid. Ioan. And. Anchet. Gemina. Phil. Francus. in d. c. 1.* corporalem necessitatem referunt etiam ad necessitatem sumendi portionem seu medicinam, vel incidendi venam; quasi eadem sit causa occurrendi morbi ad illum avertendum, quæ est in eo curando, sicut facilius malo occurritur, quam læsa causæ remedium adhibetur. Sed cum hæc infirmitati magis adhareant, verius est latius patere hanc rationabilem corporalem necessitatem, etiam extra causas valetudinis; ut quæcumque iusta rationabilis necessitas corpus beneficiati impedit, quò minus etiam si maxime velit, divinis interesse possit, hanc excusationem tribuat: non sic quidem, quasi quæcumque iusta vel probabilis est causa absentiae ad hanc rem sufficiat; sed quæ corporis necessitatem conjunctam habeat, hoc est quæ corpus beneficiati divinis officijs interesse non patitur; ut est captivitas, hostilitas, & alia similes, *d. l. 2. §. si non propter, d. l. Sed etsi quis §. illud.* Non enim sine mysterio hæc tria conjunguntur, *iusta, rationabilis, & corporalis*: cum iusta & rationabilis esse possit, quæ non sit corporalis; & corporalis ac necessaria, quæ non sit iusta, rationabilis; aut probabilis; *Gloss. ult. in l. ult. d. De restitut. in integ.*

Proinde ad primam quæstionem respondendo existimamus, quòd quamvis ad hanc exceptionem iusta, rationabilis, & corporalis necessitatis rectè referri non possit id, quòd valetudinis conservandæ aut reparandæ gratia sit, non tantum per pharmacorum & medicamentorum sumptionem aut phlebotomiam, sed etiam per aëris & loci mutationem, quia necessitatem præcisam non intercessendi per se non facit; ad infirmitatis tamen causam rectè referatur, & sic ad primam exceptionem dictæ constitutionis pertineat, & excusationem præbeat; modo id fiat dolo & fraude seclusis, hoc est sine affectatione, *And. Barbatia consil. 56. Ergo vehementer, & consil. 57. Mihi videtur vol. 1.* * Nam in omnibus juris partibus affectata excusationem nullam tribuunt; quia in affectatione fraus & circumventio latet, *d. l. 2. §. fin. d. Si quis cautionib. §. item tria Instit. de excus. tutor. l. Et qui data d. Ex quibus caus. maiores.* Ita ut valetudo non in occasione, sed in veritate habeatur; & sic voluptatis aut recreationis causa prætexi non possit, etiam si recreatio interdum ad valetudinem firmandam bene tendat. Vnde est quòd plerique arbitrentur nudæ assertioni invaletudinem allegantis non esse credendum in re non omnino manifesta, & quam habitus & constitutio corporis in aspectu non prædit, sed insuper requirant vel medici testimonium seu iudicium, *Dom. Gemin. consil. 152. pro intellectu, Phil. Prob. ad d. c. 1. num. 14. De cleric. non resid. lib. 6.* vel prætextantis assertionem cum juramento.

Quæ porro de nuptijs consanguineorum, & amicorum, funeribus eorundem, primitiis sacer-

dotalibus, religionis ingressu, susceptione prolium in baptismo, visitatione propinquorum & similibus casibus, seu causis proponuntur, neque ad primam infirmitatis, neque ad postremam utilitatis Ecclesiæ, neque denique ad secundam corporalis necessitatis causas referri possunt. * Et si enim huiusmodi causæ sint non tantum honestæ & probabiles; quia tamen omnino necessariae non sunt, idoneæ & satis iustæ non censentur ad hanc excusationem tribuendam. Quemadmodum & absentia, quæ studiorum causa sit, etsi iure probetur & per se honestissima sit ac probabilissima, *Gloss. fin. in d. l. fin. De in integ. restitut.* non tribuit tamen in re proposita excusationem ad percipiendum & lucrandum quotidianas distributiones, *c. Licet De præbend. quippe voluntariæ sunt, nec conjunctam aliquam vel præteritam vel hypotheticam necessitatem habent.* Verum quidem est, quòd sine verecundia interdum prætermitti non possunt; sed, ut in proverbio est, amici fures sunt temporis: ita & hujus quoque damni causa illis ascribenda, ex qua qui officium impendunt se beneficii creditores, qui accipiunt debitores faciunt, *l. si pignore §. 1. d. De furto.* Nam & aliunde sæpe majoris necessitatis causæ incurere possunt; ut est rerum propriarum procuratio, ingentis damni in proprio patrimonio aversio, & similes: quæ licet probabilitatem habeant, necessitatem tamen nullam habent corporalem; quibus dum cedit vel obsequitur beneficiatus, lucrum distributionum contemnere seu postponere censetur. Vnde etiam est, quòd alias à jure inter causas iustæ absentiae non referatur, si quis funeri seu funerationi tertij alicujus interlit; sed tunc demum, si domesticum vel familiare funus ducat, aut illi iusta faciat, *l. 2. d. de in ius vocan. d. l. Sed etsi §. illud sciendum.* In summa majoris causæ occupatio, quæ non est vel ex valetudine, vel corporali rationabili necessitate, vel ex utilitate Ecclesiæ, non tribuit potestatem percipiendi has distributiones in absentia à divinis officijs; quia certatur de lucro captando ex corporali officio seu opera.

Per quæ satis etiam responsum videri debet ad id, quòd secundo loco proponitur. Eo enim constituto, quòd posteriores illæ causæ, quæ in officijs amicorum versantur, quæque necessitatem corporis impeditivam, aut Ecclesiæ aliquam utilitatem conjunctam non habent, non pertineant ad triplicem exceptionem seu restrictionem Bonifacianæ constitutionis, *in d. cap. 1.* non debet Capitulum sollicitum esse, an de huiusmodi singulis causis cognoscere debeat: cum nihil ad hanc rem interlit, ex veritate, an simulatione: bona fide, an fraude prætexantur; cum nec ea quæ ex veritate aut bona fide intercedunt, excusationem iustam præbere possint; sed ut per se certam habent juris definitionem, ita non possunt Capituli iudicio subijci aut subiacere, sed debent secundum illam regulari, *c. Sape vers. cum frequenter iuris questio de appell. l. Ordine d. Ad municipal.*

Hoc interim verum est, ad Capituli cognitionem & iudicium pertinere facta, quæ contineri possent sub una trium causarum, quæ in proposito
K k exceptio-

exceptionem faciunt, & adversus amissionem distributionum excusationem præbent; hoc est, an infirmitas, & quæ pro ea præcavenda vel reparanda sunt, item corporalis necessitas, & Ecclesiæ utilitas ex facti veritate consistant: nam facta & facti quæstio in cognitione & potestate iudicis posita sunt, d. l. Ordine. Quamvis ea in parte possit per statutum Capituli ordinari, quod pro exoneratione probationis, quæ sæpè in huiusmodi causis difficilis est, statui possit iuramento causam aliquam exceptam allegantis, non quoad iuris, sed facti quæstionem; c. 2. in fine De probationibus. hoc est, an in facto ut allegatur vera sit: prius tamen per Capitulum expenso seu declarato, an talis sit, quæ pro excusantis vel infirmitate, vel corporali rationabili necessitate, vel Ecclesiæ utilitate accipi debeat aut possit. Quia in parte si fortè Capitulum metuet novas distractiones, vel materiam altercationum inter confratres, poterit tempestivè per Capituli specialem declarationem provideri, & per formam statuti seu edicti perpetui aliquid certi ordinari, quæ causæ ad infirmitatem, quæ ad corporalem necessitatem vel utilitatem Ecclesiæ referri seu idoneæ censeri debeant, cum exclusione aliarum, quæ modò expressis majores non sunt. Ut enim per Bonifacianam constitutionem permittitur Capitulo ordinatio circa modum ipsius distributionis, d. c. 1. vers. iuxta Ecclesiæ cuiuslibet ordinationem: ita quoque permittenda videtur circa declarationem causarum exceptarum adversus illarum abulum, aut nimiam extensionem: ejus generis statuta, & consuetudines, cum non ad ampliandam occasionem subtractionis à divinis tendant, sed ad exactiorem observationem frequentationis illorum faciant, jure non improbantur, decess in cap. Cum omnes mun. 2. de consuetudine.

Ex qua consideratione sese ultro offert resolutio ad tertiam quæstionem. Si enim ad has tres dumtaxat exceptas causas restricta est facultas percipiendi quotidianas distributiones in absentia, & virtute exceptionis reliquæ omnes causæ censentur exclusæ, l. Cum prator De indic. DD. in l. 1. Dereg. int. & quoad exclusas improbatæ quæcumque contraria consuetudo, d. l. 1. non tantum præterita, sed etiam futura, Ioan. de Imola & alij in Clem. statutum de elect. Steph. Bertrand. consil. 93. Viso casu nu. 6. vol. 2. parte 2. quod est repetitum consil. 118. vol. 6. merito quoque censeri debet sublata potestas contra hanc tam apertam constitutionem statuendi, & Canonicis permittendi, ut vel ullo tempore à frequentatione divini officij abesse possint, sine amissione distributionum quotidianarum: quod enim consuetudine fieri vel introduci non potest, statuto quorumcumque inferiorum fieri quoque vel introduci nequit, Lopus alleg. 93. in fine, Phil. Franc. in d. c. 1. vers. statuimus nu. 4. De cler. non resid. lib. 6. † Usque adeo ut ab omnibus, Archid. & alij in d. cap. 1. communiter multis modis impugnetur, & tandem etiam improbetur Ioannis Monachi veteris interpretis traditio, in d. c. 1. de quadam consuetudine Ecclesiæ Moringensis, quæ peronebat Canonico ex professione seu absentia domum reverso, ut triduo do-

mi quiescere & à divinis officiis abstinere posset sine perditione distributionum: quali scilicet rei natura & impossibilitas huic qualicumque permissioni resistat. † Hæc enim distributio cum manualis dicatur, d. c. 1. in verb. manualia, & exportigenti manum dari, & exportecta manu accipi debeat, vel in rebus ipsis, vel per telleras; fieri non potest, ut alij quam corporaliter præsentem, & ut dicunt, interessenti dari vel possit vel debeat, August. Beronius quæst. 113. nu. 3. Decius consil. 280. in casu proposito. Unde scribit Philippus Probus, in d. c. 1. nu. 10. dabilem non esse casum etiam per Papam, ut, cessantibus tribus istis exceptis causis, distributiones absentibus quamvis residentibus præbeantur. Et quamvis in exceptis casibus interveniat quoque naturalis corporalis absentia, & cesset manus illa exportectio; ex iuris tamen fictione & indulgentia, eis non ut absentibus, sed ut præsentibus permittuntur, c. Relatum c. Inter quatuor de cler. non resid. quoniam pro præsentibus habentur ex iuris representatione, qui infirmi sunt, c. 1. & seq. de clericis egrot. qui vi majore aut aliter corporaliter detinentur, d. §. si quis iudicio, Bald. consil. 357. In iustissima vol. 2. qui pro utilitate Ecclesiæ alijs rebus vacant, cap. de cetero, c. Ad audientiam De cler. non resid. Quæ juris fictio cum non possit constitui in alijs causis quantumvis necessarijs, probabilibus, aut honestis, secundum ea, quæ superius dicta sunt, à cessante legis ratione eundem juris effectum habere non possunt, nec statuto aliquo ut habeant quisquam efficere potest. Potest quidem Capitulum rationabiliter aliquid de absentia residentium statuere, quoad numerum dierum absentiæ, & quoad grossos, ut vocant, fructus, velut communi quadam indulgentia; cum continuatio residentiæ ob varios incidentes casus propè sit impossibilis; sed non perinde idem potest Capitulum quoad quotidianas distributiones; tum quod hac in parte resistentem habeat juris manifestam prohibitionem, per quam sit, ut prorsus sit nullum quidquid in contrarium attentaret; tum quod representatæ residentiæ per juris fictionem facile induci possit, sed non perinde corporalis interessentiæ, l. Non dubium C. De legib. Stephan. Bertrand. d. consil. 93. Matheus Mantua consil. 133. Consideratis verbis in fine. Atque ita antiquum statutum Capituli, seu potestas Capitulantibus ex illo olim concessa de certis diebus pro absentia ordinandis, accommodari & restringi debet ad absentiam quoad residentiam & relaxationem illius, & minime quoad personalem interessentiæ in divinis officijs.

Nec ad rem facit, quod singuli Canonici singulos etiam habeant Vicarios: nam si illi sint perpetui, sive temporales, suum peculiare officium habent, & sic nec suos Dominos representare possunt in quotidianis distributionibus, quarum onus personale est personis adharens, ideoque ad Vicarios non transfertur, nec per hos representantur. Alioquin enim si aliud dici vel statui posset, cum Vicarij perpetui propter officium præsentem esse debeant, nullum foret umquam Canonicis, quantumvis etiam improbabili casu, periculum amittendi has distributiones; si eorum præsen-

præsentia representari posset per præsentiam Vicariorum. Præstat itaque Canonis constitutioni quam proximè inhære, & extra tres illas causas necessitatem interuentiæ corporalis relinquere. Poterit tamen bene circa declarationem harum trium causarum, quàm latè, & ad quas seu quales absentias illæ patere, & quæ causæ unam ex illis constituere, aut sub una earum comprehendi debeant, aliquid certi ex æquo bono (cujus potissimum ratio haberi debet, l. 2. §. si quis tamen si quis cautionib.) statui: nullo autem modo, ut ex aliqua alia quantumvis probabili, vel etiam necessitaria causa aliquis absens etiam paucis diebus percipiat distributiones quotidianas sine laesione conscientiæ; quæ per dictam Bonifacianam constitutionem gravatur, si extra has tres causas quicquam ex indice distributionibus percipiatur.

De Clericis non residentibus.

S V M M A R I V M.

Distributiones quotidianæ.

1. Distributionum quotidianarum modus quis esse debeat.
2. Distributiones an debeant esse æquales etiam in inæquali contributione ad illas faciendas.
3. Distributionem duplicem an quis accipiat.

CONSILIVM CCVIII.

OBSCVRITAS verborum, quibus concepta est Bulla Apostolica erectionis Ecclesiæ Cathedralis Audomarensis, qua parte agit de necessitate cōtinuæ residentie, de quotidianis distributionibus, & conditione novem Canoniatuum & præbendarum graduatis specialiter affectorum seu appropriatorum, facit, ut difficilior sit resolutio, quæ inde nunc proponuntur, quæstionum; quatenus videlicet extendatur pœna amissionis fructuum, si quis ex dictis graduatis Canonici per duos menses ab Ecclesia abfuerit; & quæ portio ex quotidianis distributionibus his graduatis attribuenda sit; an per omnia æqualis cum alijs non sic qualificatis Canonici; an aliqua parte major propter difformem & inæqualem contributionem, quam ad massam quotidianarum distributionum creduntur facere plus quàm alij Canonici non graduati? Equidem ex dictæ Bullæ verbis novem graduati Canonici dimidium omnium proventuum suarum præbendarum; ceteri verò non graduati ex sacri œcumenici Concilij Tridentini decretis, sess. 21. de reformat. c. 3. & sess. 22. de reformat. cap. 3. tertiam dumtaxat partem suarum præbendarum in quotidianas distributiones conferre debere intelliguntur. Vnde inæqualis ista contributionis necessitas & modus hoc facit, ut jure quæri videatur, an ne graduati ut in onere collationis & contributionis sesquialterâ parte plus ceteris præstant, ita in distributione collatorum tanto plus percipere debeant? Ex eadem symmetria, quâ ex inæqualitate collationis ad societatem plures socij inæquales lucri, quod ex societate provenit, partes referunt, l. Si non fuerint D. Pro socio; sicuti & in tributaria actione contingit, Conf. Wamelf. Tom. I.

l. Procuratoris §. fin. D. de tribut. alt. & in jactu navis levandæ causa, l. 1. & 2. §. si navis vers. portio autem D. Ad leg. Rhod. de jactu. Cujus nulla aut saltem exigua posset esse quæstio in contributionis æquali necessitate; si ex omnium & singularum præbendarum tam qualificatarum quàm non qualificatarum proventibus, altera dimidia pars quotidianis distributionibus ex æquo applicanda esset. Quam sanè æqualem per omnia, quoad quotam proventuum singularum præbendarum pro dimidia parte sine ullo discrimine inter graduatos & alios inducere & requirere videntur hæc dictæ Bullæ verba: *Ac omnes proventus singularum præbendarum in duas æquales partes dividantur, &c.* Ut nullum videatur contituumdum esse discrimen inter affectus, & liberioris conditionis præbendas; ideoque unde irrepsit inæqualis ista contributionis live potestas live necessitas, ex posterioribus decretis Concilij Tridentini tertiam dumtaxat proventuum partem distributionibus applicantibus, non satis possit percipi: cum per eadem decreta, d. c. 3. sess. 23. in usu jubeantur retineri veteres ejusque Ecclesiæ live ordinationes live consuetudines, divini officij frequentationis majorem necessitatem, & pœnæ non frequentantium majorem modum constituentes. Inde enim & potissimum quod generaliter in omnibus de novo erectis in Belgio tam Metropolitanis, quàm Cathedralibus Ecclesijs per Pij I V. hanc Bullam, distributiones quotidianæ ad semissem omnium proventuum sint extensæ, eaque ordinatio tempore præcedat (fuit namque de anno 1550. cum Concilij Tridentini decreta primùm vim obtinere cœperint in anno 1564.) illa retinenda, non ad hanc trientariam rationem trahenda videbatur: ut plerumque quæ specialem rationem seu dispositionem antecedentem habent, per sequentem generalem seu indeterminatam, nec abrogari, nec mutari in dubio censetur, c. 1. De consuet. lib. 6. Vnde igitur id natum sit, quod in affectis in usu retenta sit semisfaria illa ratio, in alijs in usum recepta trientaria, non satis percipitur: nisi fortè sit ex eo, quod dictæ Bullæ ista clausula, quæ modum contributionis pro dimidia fructuum præscribit, subijciatur & convertatur proximè præcedentibus, quæ de conditione & qualitate affectarum præbendarum specialiter disponunt; ut in connexionem & velut continuationem subiectæ orationis & dispositionis de iisdem affectis præbendis dumtaxat actum videri posset: & sic hæc verba, *singularum præbendarum*, accipienda sint de solis affectis præbendis.

Verum conditio rei propositæ, & ratio, quæ huic æquali contributioni & distributioni adjicitur, non oblectat aliam interpretationem exigere videntur: nimirum ut quemadmodum divini officij ratio distributionem requirit, unumque & idem illud sit, & omnibus ex æquo incumbat; ita uniformis esse debeat & distributionis ex diligentia æqualitas, & ad excitandam diligentiam, & coercendam negligentiam par & æqualis modus seu ratio, c. Qui sentit De reg. iur. lib. 6. l. secundum naturam D. eod. Et quod hæc fuerit S. D. N. Papæ voluntas evidenter percipitur ex Bullis